

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558476752/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Herre! men hvad fattes Eder? I skjælver jo – og hvi bliver her saa dunkelt?»

«Seer I ikke hvor Lysene slukkes – hviskede Bisp Peder – see, nu gaar det fjerde ud.»

«Her maa være Trækvind; jeg vil tænde dem igjen – men læs, læs, kjære Herre! førend Nogen forhindrer det.»

Bispen bladrede ængstelig i den store Bog, medens Grev Albert greb Armstagen med de to viftende Lys, som endnu brændte, før at tænde de udslukte; men da kom Bisp Peder til at røre ved Kjæden, som hængede den store Bog til Gulvet, og som det syntes gik heelt derigjennem, og med et forfærdeligt Bulder omvæledes Bordet; det var som en usynlig Malmhaand i samme Øieblik traf baade Bispen og Grev Albert; Lysestagen faldt Greven af Haanden, og der var bæl-mørkt omkring dem.

«Fordømte Gjøglekonster! – raabte Greven og uddrog sit Sværd – er her Nogen, saa talløst, ved den levende Gud! jeg hugger den første ned, der kommer mig nær.»

«Forgrib Eder ikke! saar ikke mig og Drengen i Mørke! – hviskede Bispen, som var styrtet af Stolen, men nu reiste sig med Besindighed og Kraft – er her Djævelskonster i Spillet med, saa er det nu mig, som med Guds Hjælp skal forsvare os Alle, og saa kommer I dog ingen Vei med eders Sværd, kjække Ridder! os er skeet vor Skjæl; hvi vilde vi vide og udforske, hvad der er Fordømmelse for Mennesker at vide? – Lad den ligge, den til Helved hængede Bog, som vilde lokke os med sig i Afgrunden! Følg mig, ædle Ridder! gik efter os, Dreng! vel er her mørkt som i en Grav, og Veien seer jeg ikke, men jeg har den med mig, som er Lyset og Vædens Med tisse Ord tog han det hellige Crucifix, han bar paa Brystet, i sin Haand, og fandt uden Vanskelighed Døren og Vindeltrappen.

Taus, med en lønlig og inderlig Bøn, gik den tilhidsfuede Bisp ned ad den snevre, stejle Vindeltrappe. Grev Albert fulgte ham, forsigtig og taus, med Sværdet i Haanden, og Carl, som med Møie havde be-rvunget sin Angst og ikke råbet den ved en eneste Lyd, holdt sig saa nær til sin Herre som muligt. Midt paa den mørke Vindeltrappe var en noget rummeligere Afsats med en Aabning i Muren, hvorigjennem der faldt en svag Lysning af det nylig tændte Nytaarsny. Derved syntes Carl at bemærke, at en anden Trappe stod i Forbindelse med